

Jeg behøver blot at anføre et Bevis paa, hvorledes den ærede Ordfører har forset sig — om jeg maa bruge det Udtryk — paa Ordet Beskyttelse, for at vise, at han næsten ikke kan ræsonnere normalt — jeg haaber ikke, det er uparlamentarisk. Naar det fra Mindretallets Side er udtalt, at saadanne Industrier, der ere saa lidt beskyttede, at de i Virkeligheden have det Modstykke af Beskyttelse, Prægravation, for at bruge dette Udtryk, ikke behøve absolut at faae denne Minimumsbeskyttelse yderligere reduceret, fordi man f. Ex. hæver Tolden paa Kul, saa svarer det ærede Medlem, at vi vilde gaa endnu videre i Retning af Beskyttelse end den nuværende Toldlov, thi vi vilde give ad den nævnte Vej forøget Beskyttelse. Den ærede Ordfører gaar ud fra, at den nuværende Toldlov i Grunden er ideal i en vis Forstand. Han vil ganske vist gjerne have den helt forandret, men, naar han ikke kan naae det, saa finder han den forøvrigt mageløst afpasset i alle dens Enkeltheder. Naar man vil hæve Kultolden, mener han saaledes, at man paa hele Unionen for enhver Industri nødtagtig skal formindste Beskyttelsen i samme Forhold. At det er en mærkværdig Paa-stand, vil jes, naar man blot sammenstiller to Industrier, f. Ex. Jernstøbbygningsindustrien, der har en Beskyttelse af 3 pCt., og en anden Industri, som f. Ex. Klædeindustrien, der, i det Mindste for mange Sorter har en Beskyttelse af 60—70 pCt. eller mere. Og tager man f. Ex. Ntebeskyttelsen, saa er det jo dog indflysende, naar man overhovedet vil have en lille Smule Beskyttelse paa Agerbruget, eller i alt Fald mener, den er praktisk uskadelig, at det er at sætte Sagen paa Spidsen, at man vil have en Told paa Ost nedsat med en ubetydelig Brøk fra 10 Ore til f. Ex. 9,6 Ore pr. Pd., fordi man nedsetter eller hæver Tolden paa Kul. Naar man tager Sagen paa den Maade, er det umuligt at naae et Resultat. Den nuværende Toldlov har i Virkeligheden ogsaa forandret sig i Tidernes Løb, ikke at tale om, at den aldrig har været ideelt retfærdig eller kunnet være det. Naar Ordføreren siger, at der ikke tages mindste Hensyn til Forbrugerne, saa forstaar jeg ikke, hvorledes den ærede Ordfører kan overse, at naar man vil nedsette den overdrevene Beskyttelse, saa arbejder man i det Hele for Forbrugernes Interesse. Det er selvfølgelig, at Enhedspunktet, det Punkt, hvor Interesserne i det Hele falde sammen, for Producenterne og Forbrugerne, maa søges der, hvor Produktionen kan ske saa billig som mulig, samtids med, at en fornuftig Konfurrence regulerer Priserne, saaledes at ogsaa disse blive saa billige som muligt for

Forbrugerne. Kunne vi virkelig opnaa at faae sat Priserne paa en stor Del Varer betydelig ned, samtids med, at Produktionen blev billigere, saa vilde det være baade til Forbrugernes og Producenternes Gavn. Disse bør ikke stilles skarpt imod hverandre, som den ærede Ordfører har gjort. Jeg behøver kun at nævne Klædeindustrien, som den ærede Ordfører til Slutning med stor Styrke fremhævede, som et af de Punkter, hvor Forbrugeren, særlig Menigmand, lider ved den overdrevene Beskyttelse for de simple Klædesorter, saa at en Regulering af Beskyttelsesfaktorerne netop direkte vilde komme Menigmand til Gode, og det Samme vil være Tilfældet med Petroleum og selvfølgelig mange andre Artikler. Jeg har indrømmet den ærede Ordfører, at Mindretallet efter sin afgivne Betænkning ikke ønsker at gaa saa vidt som han kunde ønske, men er der først begyndt en Forhandling og en Revision, er det jo ikke absolut givet, at Mindretallet faar sine Ansøgninger førte igennem. Flertallet vil jo mulig kunne opnaa Mere. Den ærede Ordførers Udtalelse syntes imidlertid næsten at gaa ud paa at vise, hvis virkelig den ærede Ordfører talte paa Flertallets Vegne, at man fra den Side ikke vil begynde en Forhandling paa noget som helst Grundlag, der har Udset til at føre til et praktisk Resultat.

Til Slutning skal jeg, da jeg ikke fik det berørt i mit tidligere Foredrag, blot udtale, at Mindretallet, ligesom det fra forskellige Sider i Flertallet er kommet frem, ogsaa har udtalt sig for en Spiritusbeskatning, og for, at Lovgivningen i det Hele taget maa tage sig af Spørgsmaalet om Spiritusdrikkningen. Der er ingen Tvivl om, at det er blevet et nationalt Onde, og skjøndt jeg er enig med det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgfreds (Thorup) i, at f. Ex. en Snaps i mange Tilfælde kan være gavnlig, og at Totalafholdenhed ingenlunde skulde være absolut nødvendig, saa maa jeg dog udtale, at naar det først er kommet saa vidt, at det er blevet et nationalt Onde, maa man selvfølgelig give Afkald paa Goder i andre Retninger for at besejpe dette Onde. Dermed følger, at f. Ex. Vintolden ogsaa betydelig maatte forhøies, og de spiritueuse Vine navnlig rammes paa samme Maade som Spiritus, og opfattes som en Spiritus-Hjælpelse. I den Henseende synes der at arbejde sig en Stemning frem, som Lovgivningen burde komme til Hjælp og give et Udtryk; men skal den ærede Ordfører komme til at raade, vil der selvfølgelig heller ikke der kunne opnaas nogen Overenskomst.

Jeg vil talke den høitærede Finants-